

К. Илиев

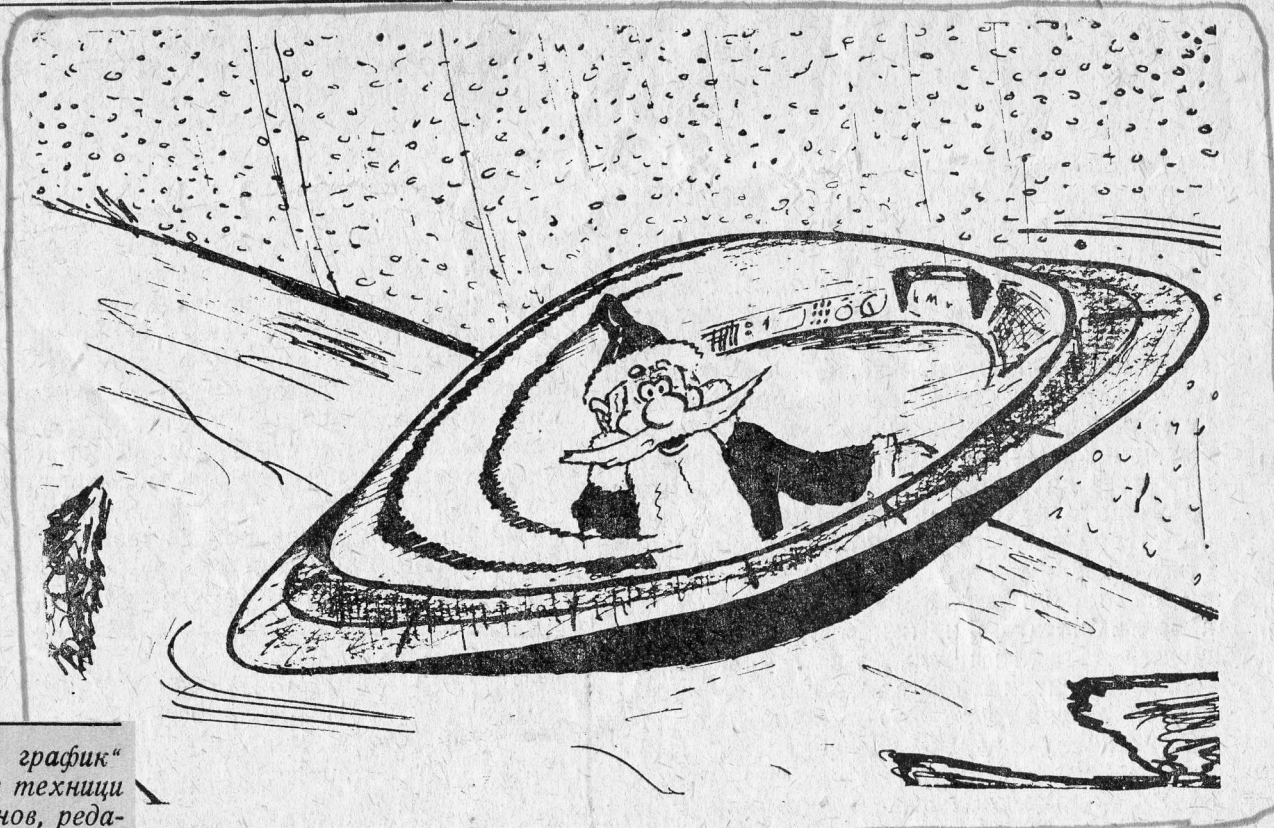
СПЕКТЪР

Брой 2

ОРГАН НА УКНА ДКМС ПРИ 7-МО СПУ

ДА НИ Е ЧЕСТИТА НОВАТА 1968 ГОДИНА

Наближава онзи миг, в който хората посрещат новата година. Миг — празничен, тържествен; миг на веселие и равностетка. Българският народ векове наред пази една хубава, мила традиция на този ден да се изказваг пожелания на здраве и успех, пожелания за плодородие и щастие. Малките сурвакарчета разнасят по домовете непокътните от векове сърдечните думи на децата ни: „Сурва, сурва година, весела година“. Как странно са свързани суровостта и веселието; коло дълбока мисъл се крие в тях. И те ни напомнят, че нашият народ дори и радостите си винаги е свързвал с труда с мисълта за утрешния ден, със строгото пазене на високите морални устои, с любовта към родната земя, към хората. Пред прага на новата година ние, комсомолците, сме длъжни да направим строга преленка на работата си; да видим до колко сме спазили през изминалата година здравата народна традиция, доколко сме били верни чада на сурвите българи, доколко сме достойни за техните потомци. Трябва да направим пре-

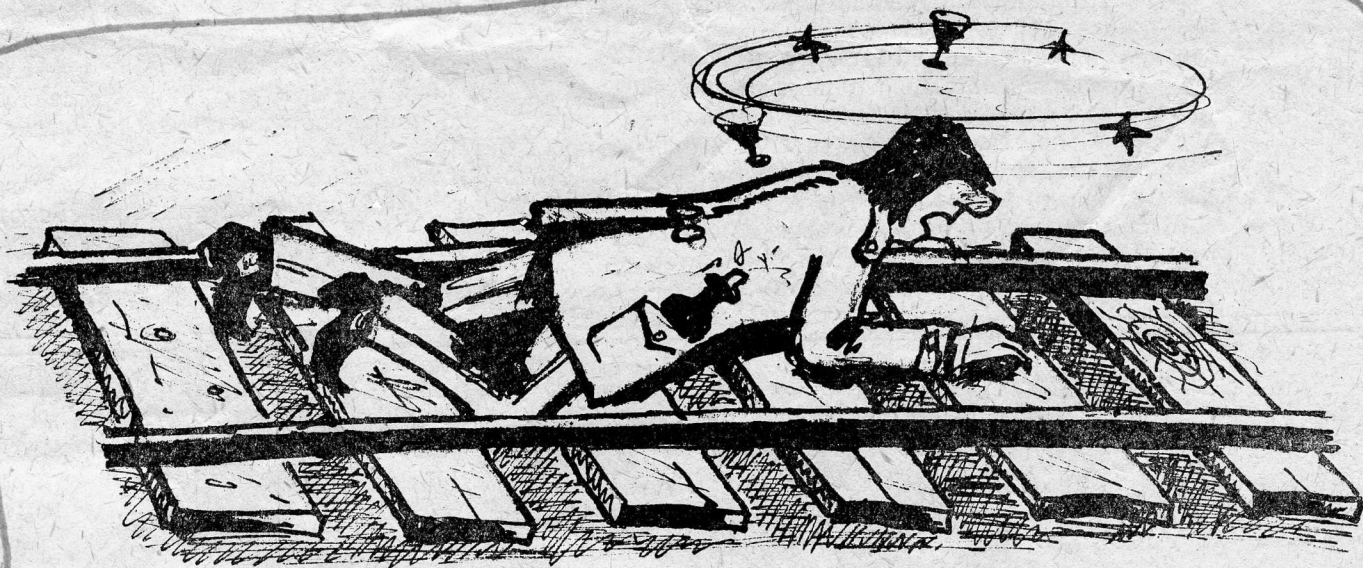

В-к Спектър е редактиран и отпечатан в клуба „Млад график“ към отдел Полиграфия при Централната станция на младите техници Отговорник към УК -Явор Цаков, гл. редактор-Валери Стоянов, редактори-Росица Цонева, Недка Петрова, Сергей Наков, Райчо Райков, Иванка Стоянова, Мариана Доцинска, Андрей Манолов, Захари Николов, Искра Боева, Татяна Рашкова; словослагатели-Драган Василев, Милена Иванова, Диана Ненчева, Снежана Милушева, Беатрис Неврузян,

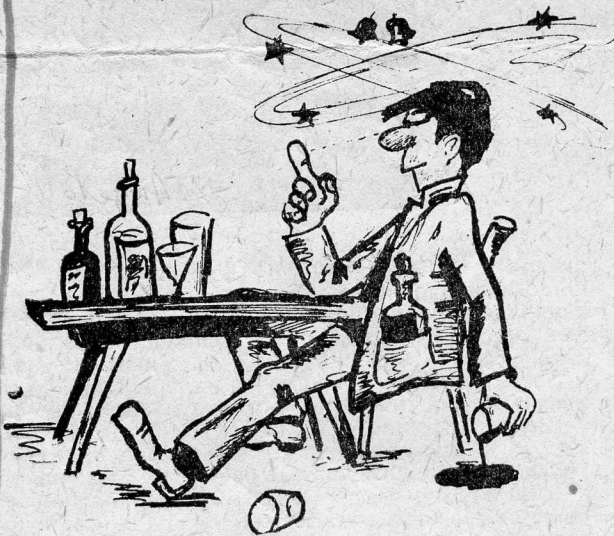
тесте въпроси и се запътих право кцията. Др. Ана Илиева ме посрещна с един усмихнат и даскаво и веднага ме

„Самуил“, „Цар Шишман“, „Дъщерята на Калоян“ и пр. Моето желание е през 1968 г. да излязат от печат повече книги с такова съдър-

СМЕЖЪТ
Е ЗДРАВЕ

А без тези стълби крайняма ли?...

— Докато не видя тези два пръста четири, не съм пиан.

Драги читатели

Редакцията на в-к „Спектър“ започва от този брой рубриката „Естрада“, в която ще ви запознае с известни наши изпълнители и състави. Като начало, както е редно ще ви запознае с нещо свое.

И така — представяме ви „Прилепите“. Групата е образувана през 1966г., като продължение на състава „Изгряващите слънца“. Състои се от 5 човека — В. Стоянов (вокален солист), Ан. Кънчев (соло китара), Д. Вутов (бас китара), З. Ничолов (ритъм китара) и С. Георгиев (джаз-банд). Захари, Добромир и Серьожа свирят в състава аз пър и път. „Ветераните са Ангел Кънчев и Валери Стоянов — продъл-

жителите на традициите на „Изгряващите слънца“, където свиреха като соло и бас китара. От 1967 година групата се числи към клуба на отрядните ръководители и това лято беше на централния лагер-школа край село Равда. Там, вдъхновен от лазурната морска шир и прекрасните слънчеви дни Ангел Кънчев написа своята последна композиция — „Равда“, която спечели I награда на конкурса за най-добра лагерна песен. Докато тези години от сво-

китарата е повече от неодошувен предмет. Тя е нещо живо, говорещо. Но въпреки голямото си желание да се занимава изключително с музика, Ангел знае, че тази година е решаваща и затова залага упорито над своите задължения като комсомолец и се готви успешно да завърши единадесети клас и да постъпи във висше учебно заведение.

Валери Стоянов и Ангел, са така да се каже, ядрото на състава, около което са обединени останалите членове. Свирещ ритъм и бас, напоследък Валери се отдава предимно на вокални изпълнения, но и като вокалист не се разделя с китарата си. Напротив — тя е постоянен негов спътник. В края на лятото Валери създаде двете си последни композиции — „Под сянката на спомена“ със сантиментален характер и „Против войната“ с антивоенно съдържание. Валери също така желае един ден да се занимава само с музика и да твори нови, български песни, но той, както и всички други членове на групата, остава това за следващите години, когато ще бъде студент и ще има практическата възможност да се отдаде на това изкуство.

Захари Ничолов свири в състава от 1966 година — още когато той носеше условното наименование „Слънчево сияние“. Наред с желанието да свири, той има и друга голяма страст — литературата, а също така и театралното изкуство. Меч-

тата му да стане режисьор и да снима филми по собствен сценарий го окриля и дава тласък на творческото му развитие.

Добромир Вутов е най-младият член на групата. В нея свири едва от тази година, но притежава изключителни способности и напредва бързо. Макар по-млад и на години, той има силно развит слух и чувство за ритъм. Общо взето той е един обнадяващ млад музикант.

И накрая — Серьожа Георгиев — доста известен, и то не само в средите на единадесетите класове. Неговото хоби са ударните инструменти. Зад джазбанда той е толкова подвижен, че просто се слива с мелодията. Държи се най-просто и най-естествено от всички. Именно това негово естествено държание, независимо дали е на сцената или в компания е една от причините за големия му успех.

Това е петорката с общото име „Прилепи“. Наистина, не много известна, но с голям запас от потенциална енергия и много вяра в бъдещето. За тях единадесети клас не е пречка. Той е само един праг, който ще прекречат, за да влязат в живота. И за да могат да влязат триумфално, с пълни сили и гордо вдигнати глави, те изоставят за кратко време китарите, за да се подготвят и да се появят отново на сцената вече като студенти. Пожелаваме им успех!

ТРАГЕДИЯТА НА ЛИСТАТА

Листо подир листо
дърветата отърсваха
мощните си клони
от непотребния товар.

Листата падаха
надолу спокойно.
Покриваха паважа
и рамената на хората.

А те отминаваха...

ИМА ИСТИНА

Има истини...
Коиито нося в себе си
каго разпятие
на мойта съвест.

Има истини...

за да живеем истински.
Нека своите истини
чи поделим,
както трябва,
както Слънцето.

Приказка

НАВЪНКА — снежни преспи, тишина,
дървета — в бяло и неземна красота.
Залезе слънцето и тихо в небесата
загадъчно усмихва се луната.

Прозорците на хижата в нощта
искрят като елмази сред снега,
а вътре — рой звезди и пъстрота —
блести елха с нежна красота.

Дърветата в камината пращят,
летята искри и в мрака се топят,
а на миндера, близо до елхата
седи старик и пълни си лулата.

Сребристите къдрици на косата
спокойно падат върху рамената,
а те са тежко се привели
и сякаш от годините се свели. . .

Но сякаш не старик седи във мрака,
не грохнал, чакащ края на съдбата,
а млад и едър здравеняк,
очакващ хубавото пак.

Да — векове, откакто е роден
той дължен е да чака този ден,
да чака весел и с очи игриви,
с усмивка, скрита под мустаци сиви.

Това е той — старика белообраз,
когото в целия човешки свят
го чакат в тази вечер, в нощта
да доведе любимата жена.

Той вдига поглед от елхата,
поглажда циферблата на стената
и леко се усмихва — да сега,
минути го делят от младостта.

Минути, от мига, когато
от звездните простори на земята
ще се роди прекрасно същество
и ще потегли своя път и то.

Той трябва да го вземе в ръка
и седнал на летящата шейна
да обиколи за миг простора,
за да го даде на всички хора.

Той трябва да докара младостта
на новата година, любовта
към всичко живо, нежно и красиво,
към всичко хубаво, прекрасно
и щастливо. . .

Остава вече малко време,
той трябва да не спи и дреме,
а във сред нощния покой
да изведе шейната той.

И там във мрака сред снега,
ръка протегнал в нощта
да чака падаща звезда
да кацне леко на дланта

Той нежно ще я скрие, сложи,
в кожуха топъл ще положи
и заедно върху шейната
ще се стопят в далечината!